

- 4) Czy brak obowiązywania umowy, o którym mowa w art. 6 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/13/ EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, stanowiący rezultat wyłączenia nieuczciwych warunków umownych, określonych w art. 2. lit a) w zw. z art. 3. Dyrektywy, należy rozumieć w ten sposób, że jest to sankcja, która może nastąpić jako rezultat konstytutywnego orzeczenia sądu wydanego na wyraźne żądanie konsumenta z konsekwencjami od momentu zawarcia umowy tj. ex tunc, a roszczenia restytucyjne konsumenta i przedsiębiorcy stają się wymagalne wraz z uprawomocnieniem się wyroku?
- 5) Czy art. 6. ust 1. Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich w związku z art. 47. Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 30 marca 2010 r. należy rozumieć w ten sposób, że nakłada on na sąd krajowy obowiązek informowania konsumenta, który zgłosił żądanie stwierdzenia nieważności umowy w związku z eliminacją warunków nieuczciwych, o skutkach prawnych takiego rozstrzygnięcia, w tym także o możliwych roszczeniach restytucyjnych przedsiębiorcy (banku), nawet nie zgłoszonych w danym postępowaniu a także takich, których zasadność nie jest jednoznacznie przesądzona, nawet w sytuacji, gdy konsument jest reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika?

(¹) Dz. U.1993, L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln (Niemcy) w dniu 23 stycznia 2020 r. – Biofa AG / Sikma D. Vertriebs GmbH und Co. KG

(Sprawa C-29/20)

(2020/C 191/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Biofa AG

Strona pozwana: Sikma D. Vertriebs GmbH und Co. KG

Pytanie prejudycjalne

Czy w wyniku zatwierdzenia substancji czynnej rozporządzeniem wykonawczym przyjętym na podstawie art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 528/2012 (¹) w postępowaniu sądowym w państwie członkowskim należy przyjąć za wiążące, że substancja, która była przedmiotem zatwierdzenia, jest przeznaczona w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 528/2012 do stosowania w inny sposób niż poprzez działanie czysto fizyczne lub mechaniczne, czy też rozpoznający sprawę sąd państwa członkowskiego jest zobowiązany dokonać ustaleń faktycznych w zakresie tego, czy spełnione są warunki określone w art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 528/2012, także po wydaniu rozporządzenia wykonawczego?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. 2012, L 167, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 29 stycznia 2020 r. – E / Finanzamt N

(Sprawa C-45/20)

(2020/C 191/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E

Druga strona postępowania: Finanzamt N

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 168 lit. a) w związku z art. 167 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym prawo do odliczenia podatku naliczonego jest wykluczone w przypadkach, w których istnieje prawo wyboru zaliczenia przy nabyciu usług, jeżeli przed upływem ustawowego terminu złożenia rocznej deklaracji podatku obrotowego nie została podjęta decyzja o zaliczeniu możliwa do stwierdzenia przez organy podatkowe?
- 2) Czy art. 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym jeżeli brak jest (wystarczających) przesłanek zaliczenia do aktywów przedsiębiorstwa, zakłada się lub istnieje odpowiednie domniemanie zaliczenia do sfery prywatnej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 29 stycznia 2020 r. – Z / Finanzamt G**

(Sprawa C-46/20)

(2020/C 191/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Z

Druga strona postępowania: Finanzamt G

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 168 lit. a) w związku z art. 167 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym prawo do odliczenia podatku naliczonego jest wykluczone w przypadkach, w których istnieje prawo wyboru zaliczenia przy nabyciu usług, jeżeli przed upływem ustawowego terminu złożenia rocznej deklaracji podatku obrotowego nie została podjęta decyzja o zaliczeniu możliwa do stwierdzenia przez organy podatkowe?
- 2) Czy art. 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym jeżeli brak jest (wystarczających) przesłanek zaliczenia do aktywów przedsiębiorstwa, zakłada się lub istnieje odpowiednie domniemanie zaliczenia do sfery prywatnej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.